

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

ကိုယ့်ကို အမြဲချစ်နေပါကွယ်

အောင်မြင်
စာပေ

အခန်း(၁)

အစက ဒီလောက်မိုးသည်းထန်မယ်မှန်းသိရင် ဒီခရီးကို မလာပါဘူး ။ သဘာဝ အရင်းအမြစ်တွေ ပြုန်းတီးလာမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရာသီဥတု၏ ဖောက်ပြန်ပျက်စီး ပြင်းထန်မှုကို လူသားတွေ ခါးစည်းခံ နေကြရသည် ။

ခုတော့ ကြည့်ပါဦး... သည်းထန်မိုးကြောင့် ရှေ့လမ်းဘေးဘီ ဘာဆို ဘာမှ မမြင်ရလေသဖြင့် မျက်စိကို ပြူးပြ ကြည့်နေရသည် ။ ဝိုင်ဖာခမြာ လည်း အားကုန်ရမ်းနေပေမဲ့ အလုံးအရင်း စီးကျလာသော မိုးလုံး ရေတံခွန်အားကို မနိုင်ရှာ...

‘တောက်... ခက်ပြီကွာ...’

ထက်မင်းစံ ညည်းတွားလိုက်မိသည် ။

ရန်ကုန်မြို့လို နေရာမှာ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သည် ဟု ဆိုငြား သော်လည်း ၊ လွမ်းမကျွမ်းကျင်ပြန်လျှင် အခက်တွေ့ရသည် ။ သူသွား လာနေကျနေရာမှ မဟုတ်လေပဲ။

သူကားနှင့် အသွားအလာများ သည် က ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံတွေဘက် နှင့် မအူပင်မြို့လမ်းများ နှင့် ပါရမီရှိသူအိမ်။ ဒီလမ်းကြောင်းလောက် သာ သူကျွမ်းကျင်သည် ။

ယခုတော့ ဖိုးစိန်လမ်းသို့ သွားနေရသည် ။ မိုးကလည်း သည်း၊ လမ်း

ကလည်း စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဒီကြားထဲ အလုံပိတ်ကားထဲ လေအေးပေးစက် ဖွင့်ထားသည့်တိုင်အောင် အမေ့၏ လက်ဆောင်ထုပ်ထဲမှ စွမ်းအင်ရှိသော ရနံ့တို့ က ထောင်းခနဲ ထကာ သူ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို လွင့်ထုတ်ကာ ကြွားနေသည် က...

ငါးပိ၊ ငါးခြောက် ရနံ့တို့ ဖြစ်လေသည်။ ။

ဟွန်း... ဒင်းတို့ အတွက် အိမ်ကမထွက်ခင်မှာ အမေနှင့် အချင်းပွား ခဲ့ရသေးသည်။ ။

‘အမေရာ သားရဲ့ ထောင်ကျော်တန် ကားနဲ့ ဗျာ အမေ့ငပိနံ့တွေက မလိုက်ဖက်လိုက်တာ၊ အခြားကားနဲ့ ပို့ပေးပါ့မယ်ဗျာ’

‘ဪ... သူတို့ တူမ မင်္ဂလာဆောင်ရှိလို့ တဲ့ သားရယ်... ဒီအပတ်ထဲ ဆောင်မှာ ။ ဒါကြောင့် တောကအမျိုးတွေ ရောက်နေတော့ ကျွေးချင်တာတဲ့ ... ကုသိုလ်ရပါတယ် သားရယ် ပို့ပေးစမ်းပါ ဒါမှ လည်း ဂေါ်မစွဲ လူပျိုကြီးဘဝက ကျွတ်မှာ ပေါ့’

‘လုပ်ပြီဗျာ အမေကလည်း ... တဆိတ်ရှိ ဒီလူပျိုကြီးပဲ ခလုတ်တိုက်နေတာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ဆိုတာ လူ့ဘဝတောင် မစသေးပါဘူးဗျာ’

‘ဪ... ဓာတ်ကူးပြီး ကံအကျိုးပေးလေးလာမလားလို့ ပါ သားရယ် ... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

အမေက လှောင်သလို ရယ်လိုက်သည်။ ။ အမေနှင့်စကား အခြေအတင် ပြောရာက သူပဲအလျော့ပေးလိုက်ရပြီး...

‘ဒါဖြင့်လည်း လုံအောင်ထုတ်ပေးနော် အမေ...’

‘အေးပါဟဲ့... သူမစားတာကျနေတာပဲ’

‘စားတာက နှာခေါင်းနဲ့ စားတာ မဟုတ်ဘူး လေ အမေရာ၊ ပါးစပ်နဲ့ စားတာပါဗျာ...’

တကယ်တမ်း အမေ့ကို စကားနှင့် အနိုင်သာ လုနေရသည် ။ သူ နိုင်ငံခြားမှာ (၆)နှစ်ခန့် သွားနေစဉ်က ငဝါ ငါးခြောက်ကို သေလောက်အောင် လွမ်းရသည် ။ ယခုပြန်ရောက်သည် မှာ ၄-၅ လပင် ရှိသေးသည် မို့ ပါးစပ်က အငမ်းမရ စားနေသော်လည်း နှာခေါင်းကတော့ ငဝါစိမ်းနဲ့ ငါးခြောက်စိမ်း ရနံ့တို့ ကို သိပ်လက်မခံချင်တော့။

‘ဟူး...’

ထက်မင်းစံ ပျံ့လွင့်သွားသော စိတ်ကို ပြန်လည်စုစည်းလိုက်ကာ လက်ရှိအနေအထားကို အာရုံပြန်ကပ်လိုက်သည် ။

ကန်တော်ကြီးနားတော့ ရောက် လာပြီ ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းမေးမှ ဟူသော အတွေးကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်သည် ။

အမေပေးလိုက်သော ဖုန်းနံပါတ်ဖြင့် လက်ဆောင်ပို့ပေးရမည့်အိမ်ကို လှမ်းဆက်သွယ်လိုက်သည် ။ လာလျှင် အဆင်သင့်ဝင်နိုင်ရန် ခြံတံခါး ဖွင့်ထားစေချင်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ...

‘ဟွန်းသာ တီးလိုက်ပါရှင်၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက နယ်မှာ လို တံခါးအမြဲ ဖွင့်ထားလို့ မရပါဘူး၊ လူကြီးမင်း ကားနံပါတ်ကိုသာ ပြောလိုက်ပါ မာလီနဲ့ ခြံစောင့်က စောင့်နေမှာ ပါ...’

‘ဘယ်လိုလဲဟ... ကြီးကျယ်လိုက်တာ’

ထက်မင်းစံ စိတ်ထဲမှာ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ဖုန်းထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး အော်သံက အသက်ခပ်ကြီးကြီး အသံမဟုတ်သဖြင့် ပို၍ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားရသည် ။ အမေအရွယ် အဘွားကြီးတွေဆိုလျှင်

ခွင့်လွှတ်လို့ ရသေးသည်။ ။

‘မင်္ဂလာဆောင်မယ့် သတို့သမီးသာဆိုရင် ယောက်ျားရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ရမှာပဲ’

စိတ်ထဲ ဒေါသပွားနေမိလေသည် မို့ မြန်မြန်ရောက်ပြီး အမေ့လက်ဆောင်ထုပ်ကြီး အမြန်ပေးပြီးလျှင် သူ့တာဝန်ကျေပြီဟု သဘောထားကာ ထိုအိမ်သို့ရောက်ရန်သာ စိတ်စောနေမိလေသည်။ ။

သည်းသည်းမဲမဲ မိုးရေကြားမှာ ကားမောင်းရသည် မှာ လည်း ခရီးမတွင် ကျယ်လှပေ။

‘တောက်.... ဒီနေ့မှ ဒီမိုးကလည်း ရက်စက်ပါပေ့’

မကျေမနပ် မြည်တွန်တောက်တီး နေမိသည်။ ။ သူ ဘာကို မကျေနပ်မှန်းမသိ။ အကြောင်းရင်းက...

ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ထုပ်တည်းဟူသော လက်ဆောင်ထုပ်ကြောင့်လား...
...

ပြေပြစ်မှု မရှိသော ဖုန်းထဲမှ အမျိုးသမီးအသံကြောင့်လား...

သို့တည်းမဟုတ် သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းနေသော မိုးနှင့် လမ်းတွေ ရေကျော်နေမှုကြောင့် စမ်းတဝါးဝါး မောင်းနှင်နေရမှုကြောင့်လား...

ဘာဆို ဘာမှန်းမသိပေ။ အမှန်တော့ သူ့ဘဝကို သူ့ဘာသာသူ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိတာပဲ ဖြစ်မည်။ ချစ်ဦးသူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းဟူသော ဒုက္ခဆင်းရဲက သူ၏ အလိုမကျစိတ်ကို မီးလောင်ရာ လေပင့်သလို မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်လျက်ရှိသည်။ ။

မဆုံစည်းနိုင်တော့မှန်း သိပါလျက် ချစ်ဦးသူ ‘ဖူး’ ၏ မျက်နှာလေးကို

ဖူးတွေ့ချင်နေသော ချဉ်ခြင်းက တက်လျက်ရှိသည်။ ။

‘ဖူးရယ်... မင်းမှာ ကလေးတွေဘာတွေ ရနေလောက်ရောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမျက်နှာလေးကို မြင်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ငါကလည်း ... မင်းအပေါ်မှာ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် စွဲလမ်းနေရပါလိမ့်...’

ထိုစဉ် ခြံဝင်းဂိတ် အုတ်တိုင်ပေါ်၌ ရေးထားသော အိမ်နံပါတ်ကို တွေ့လိုက်သည် နှင့် ကားကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည်။ ။

‘ဟာ... ဒီအိမ်ပဲ...’

အတွေးထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ မှုန်ဝါးဝါးမြင်နေရသော အိမ်နံပါတ်ကို ပိုမိုသေချာသွားစေရန် မီးထိုး၍ ကြည့်ပြီးမှ ဟွန်းကို နှစ်ချက်ဆက်၍ နှိပ်လိုက်၏။

‘ကျီ...’

အမယ် ရီမုနှင့် ဖွင့်လိုက်ဟန်တူသည်။ ။ တံခါးလာဖွင့်ပေးမည့်သူ မရှိဘဲ အလိုလို ခြံတံခါး ပွင့်သွားသည်။ ။ စိတ်ထဲ ‘တယ်လည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေပါလား’ ဟု ရေရွတ်ရင်း ကားကို ကိုက် (၃၀၀) ခန့်ဝေးသော ပေါ်တီကိုအောက်သို့ မောင်းဝင်လာလိုက်သည်။ ။ ဒီလိုနေရာ ဒီလိုခြံဝင်း အကျယ်နှင့်ဆိုရင် နဲနဲနော့နော့ တန်ဖိုး မဟုတ်ဘူး ဟု လည်း ထွက်ဆလိုက်မိသည်။ ။ တကယ့် ဂရိတ်သူဌေးတွေပဲ။

ပေါ်တီကို အောက်ကားရောက်သည် နှင့် အိမ်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ ။

‘ကြွပါရှင်... အန်တီမေနှင်း လွှတ်လိုက်တာပါလားရှင်’

‘ဟိုက်’

သူကားပေါ်မှာ တင် ငုတ်တုတ်မေ့မြောသွားလေပြီလား မသိ။
အတွေးထဲမှ ချစ်သူ ‘ဖူး’ ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရင်ထဲ ဝမ်းသာသွားသည် ။
ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့ လားမသိ။ မိန်းမမြင်တိုင်း ‘ဖူး’ဟု မြင်ယောင်နေ
တာ များ လား။ သူ့စိတ်ကို မယုံကြည်နိုင်သေး၍ ဇေဝေဇဝါဖြစ်နေစဉ်မှာ
ပင်...

‘မေမေ... မေမေ’

အိမ်ထဲမှ ကလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက် လာပြီး အမျိုးသမီး၏ ထ
မိန့်စကို ဖက်တွယ်ပြီး...

‘မေမေ... သားသားကြောက်တယ်၊ သားသားနဲ့ အတူ လာကြည့်ပါ
...’

‘ဪ... သားသားရယ် မေမေလာမှာ ပေါ့ ခဏလေးနော် ဒီကဧည့်
သည့်ဦးဦးနဲ့ စကားပြောရဦးမယ်...’

မိန်းမပျိုအသံက ‘ဖူး’ အသံအတိုင်းပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ချစ်ဦးသူ
‘ဖူး’ပါ။ ‘ပန်းဖူးဝေလွင်’ ပါ။ ဪ... တကယ်ပဲ သားသမီးတွေ ရနေပြီ
ကိုး။ ဘယ်နှစ်ယောက်တောင်ပါလိမ့်။

ထိုစဉ် မျက်စိတမှိတ် လျှပ်တပြက်လောက်မှာ ပင်...

‘ဟဲ့... သွား... သွား... သွား... မိုးတွေသိပ်ရွာနေတော့ ကလေးက
လန့်မှာ ပေါ့... သွားသွား... ငါပဲ ယူထားလိုက်မယ်’

အမေ့အရွယ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက အိမ်ထဲမှ ထွက် လာပြီး သူပဲ
ကားဆီသို့ အိပ်အိပ်နှင့် လျှောက် လာလေမှ ထက်မင်းစံ သတိဝင်လာ
ကာ လှုပ်ရှားလိုက်သည် ။

ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ နောက်ခန်းမှာ ရှိသော ငါးပိပုံးနှင့် ငါးခြောက်

ထုပ်များကို ချပေး လိုက်လေသည်။ ။

‘ဒေါ်မေနှင်းကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်း ပြောပေးပါနော်... ဒါထက်မောင်ရင်က...’

‘ဒေါ်မေနှင်းရဲ့ သားပါ ခင်ဗျာ...’

‘ဪ... နိုင်ငံခြား သင်္ဘောလိုက်နေတဲ့ သားလား ပြန်ရောက်ပြီလား...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

အမျိုးသမီးကြီးက စပ်စုနေသည်။ ။ အမျိုးသမီးကြီး စပ်စုသလိုပင် သူကလည်း စပ်စုချင်လာတာ။ စောစောက အမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ အန်တီနဲ့ ဘာတော်သလဲ အန်တီသမီးလားဟု ...။

သို့သော် လောက၌ လူမှုရေးစည်းကမ်းဟူသော ကန့်လန့်ကာက သူထံနှုတ်ကို ပိတ်ထားစေလေသည်။ ။

ပြောလိုက်ရသည် က...

‘ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ’

အမျိုးသမီးကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူကားပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ။ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှပါတကား။

ချစ်သူ ‘ဖူး’ အကြောင်း တွေးနေစဉ်မှာ ပင် ‘ဖူး’၏ အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ချသွားသည်။ ။ ကံကြမ္မာ၏ ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်လွန်းလှပါတကား။ သူ့ရင်မှာ ထိရန်ကျင်သွားရလေပြီ။ မြဲနေသော အနာဟောင်းက ပြန်လည်အုံကြွ လာလေပြီ။

အခန်း(၂)

ချစ်ဦးသူကို တမ်းတ... လွမ်းဆွတ်ခြင်းဟူသော ခန္ဓာ၏ အပိုဒုက္ခဝေဒနာ၏ ထိုးနှက်ချက်က ပြင်းထန်လွန်းလှပါသည်။ ။

‘ဖူး’ကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် ‘ဖူး’ အကြောင်းတွေက သူ့အတွေးအိမ်ကို အပြည့်အနှက် အချိန်အခါမလပ် နေရာယူနေလေပြီ။

အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ သူငယ်ချင်း ဇော်ဦးနှင့် ကော်ဖီဆိုင်၌ ချိန်းဆိုပြီး ‘ဖူး’ ကို တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်း ရင်ဖွင့်လိုက်တော့ ဇော်ဦးက...

‘ပန်းဖူးဝေလွင် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး သူ့ယောက်ျား နောက် လိုက်သွားတာပဲဟာ... ဒါဆန်းသလား၊ မင်းတွေ့ခဲ့တာ သူ့ယောက်ျားမ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘အင်း... ဟုတ်လိမ့်မယ်... ငါလည်း ဒီလိုပဲ တွေးမိပါတယ်’

‘ဖူးကကော မင်းကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားတဲ့ အရိပ်အယောင် မပြဘူးလား..’

ထက်မင်းစံ တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သည်။ ။

‘သူ ငါ့ကို မြင်ပုံမရသေးဘူး ရေမှုန်ရေငွေ့တွေ သီးနေတဲ့ မှန်တံခါးကို ငါမချနိုင်သေးခင် သူ့သားရောက် လာပြီး ပျာယာခတ်သွားတာကိုး’

‘ကဲပါ... ပန်းဖူးဝေလွင်နဲ့ မင်းကိစ္စက ပြီးပြတ်နေပြီပဲ မင်းစံရာ...

မေ့ပစ်လိုက်တော့ မင်းနှယ်ကွာ... ကမ္ဘာပတ် နေခဲ့ပြီးတော့ ခုထိ လူပျိုကြီးပဲ ဖြစ်နေတာ တော်သင့်ပါပြီကွာ... ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဘဝလေး တစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်စမ်းပါ’

အိမ်ထောင်သည် သားနှစ်ယောက်နှင့် မိသားစုရှိသူ ဇော်ဦးကတော့ ပြောအားရှိလေသည် ပေါ့။ သူ့မှာ သာ...

အမိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးမှ ဘွဲ့အသီးသီးယူကြပြီး အိမ်ထောင်တွေ အသီးသီးကျ ကိုယ့်မိသားစုနှင့် ကိုယ်ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ကွဲကွာနေကြသည် ။ ပြန်ဆုံကြတော့ သူတစ်ယောက်တည်း လူပျိုကြီးထီးတည်း ဖြစ်နေသည် မို့ မချီပြီးနှင့်သာ ပြုံးရင်း...

‘အချစ်ဦး ‘ဖူး’ ကို မေ့တဲ့ နေ့ အဲဒီနေ့မှ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစား

‘ရူးပါကွာ... ဟိုက မြေးတောင် ရတဲ့ အထိလား...’

‘အခုမှ ... ခြောက်နှစ်ကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ကွာ ငါ့အသက်လည်း သုံးဆယ်မှ မကျော်သေးတာ’

သူ အမေ့ကိုပေးသော ဆင်ခြေမျိုးဖြင့် ဇော်ဦးကို ပေးလိုက်သည် ။ ဇော်ဦးက အားမလိုအားမရဖြင့်...

‘ကိုယ့်မိသားစုဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာလေးနဲ့ လူ့ဘဝကို အကျိုးရှိရှိ နေစမ်းပါကွာ...’

‘ငါ့မှာ လည်း မိသားစုရှိတာပဲကွာ အမေရယ်၊ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုကြီး မိသားစု၊ ဝမ်းကွဲအစ်မကြီး မိသားစုရယ်လေကွာ... ဒါကလည်း မိသားစုပေါ့...’

‘မပိုင်ဝက်မွေး ဆင်ခြေပေးမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ ကြောက်ရင် ကြောက်တယ်ပေါ့ ငကြောက်ရာ အိမ်ထောင့်တာဝန်ယူရမှာ ကြောက်ရင်

ကြောက်တယ် ပြောစမ်းပါ...’

‘အိမ်ထောင့်တာဝန်ကို ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး ကွာ... အချစ်ကို အစားထိုး ကြည့်လို့ မရမှာ ကြောက်တာ... ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်းဆိုတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲအပြင် မချစ်မနှစ်သက်သောသူနဲ့ ပေါင်းဖော်ရခြင်းဆိုတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲပါ ထပ်ဆင့်လာမှာ ကို ငါကြောက်လို့ ပါကွာ’

‘ဒါဖြင့်လည်း ... မင်းကြိုက်သလိုသာနေတော့ကွာ... ကိုင်း ငါလည်း ရုံးသွားတော့မယ်... မင်းကော တစ်ခါတည်း ထွက်မလား...’

‘ရုံးချိန်’ ဟူသောအသိက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေါ့ပါးသွက်လက်စေသည် ။ ဇော်ဦးနှင့်အတူပင် ကော်ဖီဆိုင်ထဲက လိုက်ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။ ကားပါကင်၌ ကားကိုယ်စီနှင့် လမ်းခွဲလိုက်ကြသည် ။

ခုလောက်ဆိုရင် ဖူးသားလေးကို မူကြိုကျောင်းသွားပို့လောက်ပြီ။ ဖိုးစိန်လမ်းရှိ ဖူးတို့ နေအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း လမ်းကြားလေးမှ နေ၍ နှစ်ရက်တိုင်တိုင် စောင့်ကြည့်ခြင်း၏ အကျိုးရလဒ်က...

ဖူးသည် သူ့သားလေးကို ရုံးချိန်အတွင်း ကန်တော်ကြီးနားရှိ မူကြိုကို အပို့အကြို ကိုယ်တိုင်လုပ်သည် ။ သားသမီးကို ကိုယ်တိုင် အကြိုအပို့လုပ်ကာ ရင်အုပ်မကွာ ဂရုစိုက်တတ်သော မိခင်အမျိုးအစားထဲတွင် သူ့ချစ်ဦးသူ ‘ဖူး’ ပါဝင်နေခြင်းကို သူ့ရင်ထဲ လေးစားရင်းက နှမြောတသလည်း ဖြစ်မိလေသည် ။

မူကြိုကျောင်းဝင်းနံဘေးရှိ သစ်ပင်ရိပ်ကြီးကို အကာအကွယ်ယူကာ ကားထိုးရပ်ထားရင်း ချစ်ဦးသူကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ငေးကြည့်နေခဲ့သည် မှာ နှစ်ရက်တိုင်လေပြီ။

ဒီနေ့တော့ ဖူးက မိုးပြာရောင်ပန်းပွင့် သေးသေးများ ပါသော ထဘီနဲ့

င့်အင်္ကျီကို ဆင်တူဝတ်ထားသည် ။ ဆံပင်လေးကို မြင့်မြင့်လေး စည်းနှောင်ထားသည် ။ ဖူးသည် ကားပေါ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ရင်း သားဖြစ်သူ ကျောင်းအဆင်းကို စောင့်နေလေသည် ။

ထက်မင်းစံ... ချစ်ဦးသူ ‘ဖူး’ ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ခိုးကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံနှုန်းက မြင့်တက်၍ လာသည် ။ ငယ်ငယ်ချစ်သူ ဘဝတုန်းကအတိုင်း ရင်ခုန်ဆဲပါလား ဖူးရယ်...။

ထက်မင်းစံ ပင့်သက်ရှိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမနေသည် ။ ဖူးက လွတ်လပ်သူ မဟုတ်၊ ကာမပိုင် လင်နှင့်သားနှင့် ဒါကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်နှင့် မပြစ်မှားနဲ့ ထက်မင်းစံ မင်း ဒုသနသော ဖြစ်မယ်... ဟု ။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ... ချစ်သူဘဝက ဖူးကိုမြင်ယောင်မိကာ လွမ်းဆွတ်ရမြဲပင်။

‘မောင်နဲ့ သာ လွဲရင် ဖူးတော့ ရူးသွားမလားပဲ၊ အခု... မောင့်ကို မမြင်ရတဲ့ နှစ်ရက်တောင် ဖူးလေ... စားမဝင်၊ အိပ်မပျော်ပဲ ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာနေတာပဲ မောင်ရယ်’ တဲ့ ဖူးပြောခဲ့တာ...။

မထူမပါး နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ချွဲနဲ့သော၊ ခရာတာတာ အသံကလေးက သူ့နားထဲမှ မထွက်ချေ။

ယခုတော့ ချစ်သူနဲ့ လွဲခဲ့ရပေမဲ့...

ဖူးဆိုသည့် ပန်းဖူးဝေလွင် မရူးပါ။

ထို့အတူ...

သူလည်း မရူးခဲ့ပါပေ။

သို့သော်...

သူ မရှုံးခဲ့ပေမဲ့ အဝေးသို့လွင့်ကာ မှူးခဲ့ပါသည်။ ။ ချစ်ဦး သူကို မေ့
ပျောက်ဖို့ အတွက် သူ ယစ်ရွှေရည် ယမာကာနှင့် နှစ်ပါးသွားကာ ပင်လ
ယ်ပြင်ရွက်လွင့်ရင်း မှူးရှုံးခဲ့ပါသည်။ ။ အရှိန်ကုန်တော့လည်း ဘဝ တာ
ဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှာ အလိုလို ရပ်တန့် သွားခဲ့သည်။ ။

သို့သော်... ယခု ရပ်တန့်နေသည် က ချစ်ဦးသူ၏ ရှေ့မှောက်ပါလား
။

ကျောင်းတံခါးဖွင့်သည် နှင့် ‘ဖူး’က ဆတ်ခနဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး
တခြားမိဘများ အကြား တိုးဝင်ကာ လည်တန်ရှည်ကြည့်ပြီး သားကို
တွေ့သည် နှင့် ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ အသံပေး တိုးဝင်လေသည်။ ။

‘သားသားရေ... မေမေဒီမှာ ...’

သားကို လူအုပ်ကြားမှ လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ။ တက်ကြွရွှင်
လန်းမှုဖြင့် သားငယ်လက်ကိုဆွဲ ရီမော ပျော်ရွှင်နေသော ဖူးကိုကြည့်
ရင်း သူ့ရင်ထဲသို့ အပျော်များကလည်း အလိုလို စီးကူး လာလေသည်။ ။

‘ဪ... သူ့ယောက်ျားကလည်း သူ့ကို ပျော်ရွှင်အောင် ထားတယ်ထ
င်ပါရဲ့ ’ ဟူသော မုဒိတာ စိတ်ကလေး ပွားပြီး စိတ်အေးသွားရသည်။ ။

ဖူးတို့ သားအမိကလေး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးမှ သူ့ကား
ပြန်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဝေးနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ ဟု
ဆုံးဖြတ်ပြီး မအူပင်ရှိ အမေအိမ်သို့သာ တန်းပြန်ခဲ့ လိုက်လေသည်။ ။

အမေက သူ့ဇာတိနှင့် သူ့လုပ်ငန်းရှိရာ မအူပင်၌ သာ ခိုင်ခံ့နေလေသ
ည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံမှ သာ ပါရမီရှိ သူ့အိမ်သို့ ရောက် လာပြီး သူစားဖို့
သောက်ဖို့ ရေခဲသေတ္တာထဲ အပြည့်ဖြည့်ဆည်းပေး၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး လု
ပ်ပေးပြီး မိန်းမယူဖို့ တရားဟောသွားတတ်လေသည်။ ။

‘ဟူး... အမေနဲ့ ပဲ ပြန်နေတာ ကောင်းပါတယ်လေ...’

တိုင်းတစ်ပါးမှ ခြောက်နှစ်လုံးလုံး အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး နောက် ပြန်ရောက်လာတော့ အမေပွဲရုံ ကိစ္စဝိုင်းကူရင်းမှ သူ့ဘဝ ကျန်သည့် သက်တမ်းအတွက် ဘာလုပ်ငန်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုရမည်ကို ဆုံးဖြတ်၍ မရသေးချေ။

သူ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေဆဲပင်။

‘ဖူး’ ကြောင့်လား။

‘ဖူး’နှင့် မဆုံစည်းရတော့မှ တော့ ဘဝကို ရေစုန်မျောလိုက်နေတာလား...

သူ့စိတ်ကို သူဘယ်လိုမှ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်း မရှိနိုင်ပါချေ။ ထို့အတူ... စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်က လိုက်ပါလျက်ရှိချေတော့သည် ။

အခန်း(၃)

မအူပင်ကို ရောက်ပြီး တစ်ပတ်ကြာတော့ သူ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာသည်။ ။ ရန်ကုန်သို့သာ ခြေလှမ်းက ဦးတည်နေသည် မို့... သူ့ပွဲရုံ ကို သူ့ဖာသာသူ နိုင်နိုင်နင်းနင်း လည်ပတ်နေသော အမေ့အား...

‘အမေ... မနက်ဖြန် ရန်ကုန်သွားမလို့ ဟိုတစ်ခါကလို ဘာမှာ ဦးမှာ လဲ’

‘အိုအေ... တစ်ခါက မင်္ဂလာဆောင် အလှူရှိလို့ ပို့ခိုင်းလိုက်တာ အဲဒီ လိုသာ လက်ဆောင် ခဏခဏ သွားပို့နေရရင် ကျုပ်တော့ မွဲရချည်ရဲ့ တော်’

‘အမေ့သူငယ်ချင်းဆို’

‘သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်းပဲ စီးပွားကစီးပွားပဲ.. နေပါဦး.. မင်းက အဲဒီအိမ်ကို သွားချင်လို့ လား...’

ပြောပြောဆိုဆို အမေက သူ့ဝဝဖိုင်ဖိုင် ကိုယ်ကြီးကို တစ်ပတ်လှည့် ကာ သူ့အား မသိကာသလို ကြည့်လိုက်ရင်း...

‘သူ့အိမ်မှာ အပျို မရှိပါဘူး ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမပဲ ရှိ တာပါ...’

‘ဟင်... ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမ...’

သူ တအံ့တဩ သံယောင်လိုက်ကာ ရေရွတ်လိုက်သံကြောင့် အမေ့မျက်စောင်းက သူ့အပေါ်ကျရောက် လာပြီး...

‘သားနော် အပိုဆိုတွေ့ပါ ယူမလာနဲ့ ’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဟိုတစ်နေ့က မိုးရွာနေလို့ သိပ်မမြင်ရပေမဲ့ သူက သားသူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်နဲ့ သိပ်တူနေလို့ ပါ’

‘အိုအေ... လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှားပါသားရယ်... ကဲ... ငါ့ကို ဆားအိုးသွားယူပေးစမ်းပါကွယ် မလောက်လို့ ...’

အမေက စကားကို အတင်းဖြတ်ချလိုက်၍ သူလည်း ဆက်မမေးတော့ဘဲ အမေခိုင်းသည့် အတိုင်းသာ လုပ်ပေးလိုက်သည်။

အမေပါးစပ်က အစဉ်အမြဲ

‘အပျိုစင် မိန်းကလေးကိုပဲ ယူရမယ်။ တစ်ခုလတ်တွေ၊ မုဆိုးမတွေ မယူရဘူး၊ မင်္ဂလာမရှိဘူး’ ဟူ၍ ကြိုတင်၍ စည်းကမ်းချမှတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တူ... တူ... တူ... တူ

ရုတ်တရက် ဖုန်းက ထမြည်လာသည်။ သူ့ဖုန်းမဟုတ်နိုင်။ သူ့ဖုန်းဆိုလျှင် ဂျီအက်စ်အမ် ဖုန်းကိုပဲ လာမည်။

‘ကိုင်လိုက်စမ်း သားရယ် ငပိသိပ်ပြီး ငါးခြောက်နှပ်ပြီဆိုရင် ဖုန်းက လာပြီ’

အမေသည် လှူရန်၊ စားရန်၊ ဝေငှရန်အတွက် ဆိုလျှင် ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်များကို ပြုလုပ်တတ်သည်။

‘ဟယ်လို’

‘အန်တီမေနှင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ’

သူ့ရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲ မြည်ဟီးသွားသည် ။တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ဒီအသံကို အသက်သေဆုံးသည့်တိုင်အောင် မေ့ရက်နိုင်လိမ့်မည်။ မထင်ပါ။ ဖူးရဲ့ ဖူးဖူးစင်စစ် အသံလေးပါ။

‘ဟယ်လို... အန်တီမေနှင်းတို့ အိမ်ကပါလားရှင်...’

‘ဗျာ... ဟို... အင်း... အဲ... ဟုတ်ကဲ့...’

အယောင်ယောင်အမှားမှား တွေဖြစ်၍ နေသည် ။

‘ဒါဆို... တွေ့ချင်ပါတယ်ရှင်’

‘အဲ... ဟို အမေမအားဘူးခင်ဗျာ...’

အ... ထစ်သွားသော သူ့ပါးစပ်သူ ပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည် ။ အမေက သူ့အားမျက်စိစွေကြည့်ကာ ဘယ်သူလဲဟူသော မေးခွန်း မျက်လုံးမျိုးနှင့် မေး လာလေသည် ။

‘ဒါဖြင့် ပြောပေးပါနော်... ဖိုးစိန်လမ်းက ဒေါ်ဖြူဖြူမြင့် ဖုန်းဆက်ပါတယ်လို့ ကြုံရင် ငပိအချိန် တစ်ဆယ်လိုချင်ပါတယ်ရှင်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လှူချင်လို့ ပါ။ ကုန်ကျသလောက် တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်ပုံ၊ မယ်ရှင်... ကြီးဖြူက သိပ်ကြိုက်သွားလို့ ပါ’

ဖူးအသံလေးက ကြည်လင်ရွှင်ပျလျက်ရှိချေသည် ။

‘ဟဲ့... ဘယ်သူလဲ’

အမေ့ထံမှ စိတ်မရှည်သံထွက်လာသည် ကို လက်ပြတားလိုက်ပြီး...

‘ဟုတ်ကဲ့...ပြောပေးပါ့မယ်’

‘ဒါဖြင့် ဒါပါပဲနော်... ဖုန်းလိုက်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ပို့ဖြစ်ရင် ဖုန်းကြိုဆက်ပါ

နော်... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်...’

သူ ဖုန်းချလိုက်တော့ အမေက မကျေမနပ်နှင့်...

‘ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာကို’

‘ဖုန်းကိုင်လိုက်ဆိုလို့ လဲ ကိုင်ရသေးတယ်... စကားပြောလို့ မှ မပြီး
သေးတာ အမေမေးတာကို ဘယ်ဖြေနိုင်ဦးမလဲ’

‘ဟဲ့... ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ဆီကလဲ’

စိတ်မြန်လွန်းသောမိခင်ကို စနောက်တာလည်း ပါသည် ။ တမင်ရေ
တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်ပြီးမှ ...

‘ငါးပိမှာ တာ’

‘ဘယ်ကလဲ’

‘ဖိုးစိန်လမ်းက...’

‘ဘယ်လောက်မှာ လိုက်သဲ’

‘အချိန်တစ်ဆယ်တဲ့’

‘ဟွန်း... မြန်မြန်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး တစ်ခုချင်းဆီ လိုက်မေးနေရ
တယ်... ခုန ဘယ်သူဆက်တာလဲ ဒေါ်ဖြူဖြူမြင့် ကိုယ်တိုင်လား...’

‘ မဟုတ်ဘူး ကြီးဖြူက သိပ်ကြိုက်သွားလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း လှူမ
လို့ လို့ ပြောတာပဲ...’

‘ဒါဖြင့် သူ့ချွေးမ နေမှာ ပေါ့’

‘ဒီတစ်ခါလည်း သား သွားပို့ပေးရဦးမှာ လား’

‘မလိုဘူး... ဂျီဂျောင်နဲ့ ကျုပ်ဖာသာကျုပ်ပဲ ပွဲရုံကလူတွေ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်’

အမေ့လေသံကို ကြားလိုက်ရသည် နှင့် မုဆိုးမနှင့် သားလူပျိုတွေ သွားမှာ ကို စိုးရိမ်သည့် ဝန်တိုသံမှန်း လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် အလိုလိုသိလိုက်သည်။ ။

ပန်းဖူးဝေလွင် ချစ်သောဖူးရယ် မုဆိုးမအဖြစ် မြန်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်များ ခင်ပွန်းက ကွယ်လွန်သွားရတာလဲ။ သူကတော့ ဖူးကို တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ဖို့ ကြိုးစားရတော့မည်။

အမေကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းကို မသိ၍ သောကပွေကောင်းပွေ၊ နှမြောကောင်းနှမြောနေပေလိမ့်မည်။ သားက လူပျိုလူလွတ်၊ ဟိုက ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမ ဖြစ်နေသည်။ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုမည့် ကိစ္စမျိုး မဟုတ်။ သို့သော်...

သားဖြစ်သူက ပေတစ်သီး၊ ကျီးတစ်သားလို အချစ်နှင့် သူ့နေရာကို ဘယ်သူမှ အစားမထိုးနိုင်အောင် အစွဲအလမ်းကြီးစွဲလမ်းနေခဲ့သူ သား၏ ချစ်သူမှန်းသိရင်တော့ အမေနားလည် ခွင့်လွှတ်နိုင်မည်လား...။

တစ်ခါကွဲပြီးတဲ့ နှလုံးသား နောက်တစ်ဖန်ကွဲဖို့ အင်အားကော ရှိပါ့မလား...။

ခက်သည် က နှလုံးသားကို ဆန့်ကျင်နိုင်သော ဦးနှောက်က ခပ်ရှားရှားရယ်...

ထက်မင်းစံ ပင့်သက်ရှိက်လိုက်မိလေသည်။ ။

အတိတ်ကအရိပ်တို့ က ထင်ဟပ်လာသည်။ ။

အခန်း(၄)

‘မင်းရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကို ပန်းချီပြခန်းထဲမှာ တွေ့တယ်ကွ အမိုက်စားကွ’

သူတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ‘အလန်းစား’တို့ ‘အလန်း’ ဟူသော ဗန်းစကားတို့ မပေါ်သေးချေ။ ထိုဝေါဟာရနေရာ၌ ‘အမိုက်စား’ တို့ ‘အပျံစား’ တို့ က ခေတ်စားခဲ့လေသည်။ ။

ထက်မင်းစံက သူ့ကို ပြောတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု အူကြောင်ကြောင် မျက်နှာပေးနှင့် ဇော်ဦးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဇော်ဦးက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြောတာပါ။ ဒါတင်မက ဇော်ဦးဘေးက ကျော်အောင်ကလည်း ထောက်ခံလျက်ပေးလေတော့မှ သူ့ကို ပြောမှန်းသိလိုက်ရပေသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ် မင်းစံ မင်းဘယ်အချိန်က မော်ဒယ်လ်လုပ်လိုက်သလဲကွ’

သတင်းလာပေးသူ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို နားမလည်စွာဖြင့် ပြူးတူးကြောင်တောင်ကြည့်လိုက်မိပြီး ပိုမိုသေချာ သွားစေရန်...

‘မင်းတို့ ငါ့ကို ပြောနေတာလား’

‘သေတော့ ငကြောင် မင်းကို မပြောလို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောရမှာလဲ’

‘အရူးတွေ ငါမှ မော်ဒယ်လ် မလုပ်ခဲ့ဘဲ မင်းတို့ ပဲ မျက်စိ အထူးကုဆီ

သွားပြကြဦး’

‘မယုံရင် အခု အာရ်စီထဲ သွားကြည့်ကွာ’

‘မအားဘူးကွ စာကူးရဦးမယ်’

‘ပြောတော့ မအားဘူး မအားဘူးနဲ့ ခြေပုန်းခုတ်နေတာ ကိုး’

‘ဘလိုင်းကြီးပါလား.. ဘကြီးပွဲရုံမှာ အချိန်ပြည့် ရှိနေတာ မယုံရင် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်’

‘မိန်းကလေး ပန်းချီဆရာ ထင်တယ်’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်’

ဇော်ဦးနှင့် ကျော်အောင်၏ ဝေဖန်နေမှုကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်။ ။ သူ့ခေါင်းထဲ၌ ကျောင်းကို လက်တွေ့ချိန်များ ၌ သာ မှန်မှန်တက်နိုင်ပြီး၊ ကျန်အချိန်များ တွင် သူ့ဘကြီး၏ ပွဲရုံလုပ်ငန်း အလုပ်များကို ကူ၍ လုပ်ကိုင်ပေးနေရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ပျက်ကွက်သွားသော သင်ခန်းစာများ ကူးဖို့ ကိုသာ အာရုံများ နေသည်။ ။ ဒါကို အလိုက်မသိ အာချောင်နေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ကောင်က မပြီးသေး..

‘မင်းစံ... မင်းပုံ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ ကာယကံရှင် မင်းကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမယ်...’

‘ဟုတ်တယ် တစ်ခါလောက် လိုက်ကြည့်ပါလား’

‘အပိုအလုပ်တွေပါ မင်းတို့ လက်ချာကလည်း နှစ်ရက်စာဆိုတာ သိပ်နည်းနေပါလား..’

‘အဟဲ... ဟဲ... ထုံးစံအတိုင်း ငိုက်တာရယ်... ငန်းတာရယ်... လစ်တာရယ်နဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ’

‘ဟင်... ဒါဆိုလည်း လုပ်ဦးလေကွာ အချိန်ပြည့်တက်တဲ့ လူဆီက ကူးမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့ မင်းတို့ လည်း လိုတာ ဖြည့်ဦးလေကွာ’

ထက်မင်းစံက ပူပန်နေသလောက် သူငယ်ချင်းတွေက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပင်...

‘လုပ်မနေနဲ့ ကွာ... စာမေးပွဲနီးရင် အလိုလို ပြည့်သွားမှာ ပါကွာ’

သူငယ်ချင်းတွေက ခပ်ပေါ့ပေါ့မို့ အားမကိုးရလေတော့။ လွတ်သွားသော သင်ခန်းစာများကို ကူးယူဖို့ အရေး စဉ်းစားရင်း သက်ပြင်းချ လိုက်လေသည်။

‘မင်းတို့ ကို အားကိုးလို့ မရမှ တော့ ကျောင်းမှန်မှန်တက်သူတွေကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာ ပဲ’

ဇော်ဦးက စပ်ဖြဖြနှင့်...

‘မသိုးထမင်းတောင် သိုးသွားမယ် ရမယ်မထင်ဘူး’

ကျော်အောင်ကတော့...

‘မိန်းကလေးတွေဆီကတော့ ရနိုင်ပါတယ်ကွာ... သူတို့ တွေက ကျောင်းတက်မှန်သလို ဝီရိယလည်း ကောင်းတယ်ကွ’

ထက်မင်းစံ ဘာမှ ဆက်မပြောရဲတော့ မိန်းကလေးတွေထံမှ အကူအညီကို မယူရဲချေ။ နယ်မှ လာသော သူလို ကျောင်းသားအတွက် အသိအကျွမ်း မရှိသလို။ နှုတ်ကလည်း မရဲသဖြင့် အပေါင်းအသင်းနည်းနေလေ။

‘ဪ... အေး.. ကျော်အောင်ပြောတာဟုတ်တယ် ဖူးဖူးလေးဆိုရင် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

ဖူးဖူးလေးတဲ့ ဒီအမည်အဆန်းလေးကို သူ ယခုမှ စတင်ကြားသိ
လိုက်ရသည်။ ။

‘သူ့ဆီကဆိုရင် ရနိုင်တယ်၊ သူက ကျောင်းတက်မှန်တယ်၊ ပြီးတော့
တို့ အုပ်စုကိုလည်း ခဏခဏ လှမ်းရှိုးတယ်ကွ... မင်းစံ မင်းသွားငှားပါ
လားကွာ...’

‘ဟာကွာ...’

‘မင်းလိုချင်တာပဲ မင်းသွားငှားမှ ပေါ့ တစ်တန်းတည်းသားတွေပဲ
ဟာ သူငယ်ချင်းတွေပဲပေါ့ မိတ်ဆက်ပြီးငှားပေါ့ မင်းရပ်က သန့်သန့်ခန့်
ခန့်ကြီး ဟာကိုး...’

‘ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ...’

ထက်မင်းစံ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရသည် ။ မျက်နှာတစ်ပြင်
လုံး ပူရှိန်ပြီး ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်သည် ။ မိန်းကလေးတွေကို သူ မကြည့်
ရဲတော့။ အထူးသဖြင့် သူနှင့်မျက်လုံးချင်း မကြာခဏ ဆုံနေသော မိန်း
ကလေးကလည်း ရှိနေသည် ကိုး။ သို့ရာတွင် ထိုမိန်းကလေးက မျက်လုံး
ချင်းဆုံတိုင်း သူ့အားမကြည့်သလိုလိုနှင့် အကြည့်လွှဲဖယ်သွား
တတ်သည် မို့ သူ စိတ်ထဲ ဇေဇေဝါနှင့် ထထစ်ချ ဘာကိုမှ ကောက်ချက်
မချရဲချေ။

‘ထက်မင်းစံ သွားလေကွာ’

‘တော်ပါပြီကွာ’

သူ့အား အတင်းတွန်းထုတ်နေသော သူငယ်ချင်းများကို တွန်းဖယ်
ပြီး သူ့အား ဝိုင်းကြည့်နေသော မျက်လုံးများ နှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်
ရှောင်ဖယ် လာခဲ့မိသည် ။

ဒါကို ရိုင်းပြသော အပြုအမူဟု သူ မထင်ခဲ့သလို အပြစ်ရှိသည် ဟု လည်း မခံစားရပါ။ သို့သော်... တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်ချဲ့ချင်သော မိန်းကလေးများ အဖို့ တွင် တော့ပ...

‘ဒီလောက် ရိုင်းတဲ့ လူမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်’

‘ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ တောကြိုအုံကြားက လာခဲ့လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ...’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ... ဒီကို မျက်စိလည် လမ်းမှား ရောက်လာလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့’

နောက်နားဆီမှ တခစ်ခစ် ရယ်သံနှင့်အတူ စကားပြောသံများ ကြားနေရသော်လည်း သူထိုင်နေသည် ။ သူ့အားဝေဖန် အပြစ်တင်မည့်သူ၊ ခန့်ခဲ စကားပြောမည့်သူများ မရှိခဲ့ဖူး၍ ဘာမှန်းမသိပေ။ နောက်တစ်နေ့တွင် တော့...

‘မင်းကို... ပန်းဖူးဝေလွင်က မကျေနပ်ဘူးတဲ့ ကွာ...’

‘ပန်းဖူးဝေလွင်’

နုတ်ဖျားမှ တီးတိုးသံယောင်လိုက်စဉ်...

‘ဟုတ်တယ်လေ... ဖူးဖူးလေးပေါ့...’

‘ငါလည်း ဘယ်သူ့ကို ဘာမှ လည်း မပြော၊ ဘာမှ လည်း မလုပ်ခဲ့ရဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မကျေနပ်တာတဲ့ လဲ အင်း... ပန်းဖူးဝေလွင် ဆိုတော့ နာမည်ရှည်သလို လျှာရှည်တဲ့ လူမျိုးမို့လို့ ...’

‘ဘာရှင့်...’

သူနားနားကပ်၍ ပျောက်အိုးစနတ်တံပေါက်ကွဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး လန့်ဖျပ်ကာနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူနှင့် မကြာခ

ဏ အကြည့်ချင်းဆုံမှုကို ရှောင်လွှဲတတ်သော မိန်းမချောလေးပါလား။ သူ့ရင်ထဲ ခိုင်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားလေသည် ။ ရှေ့ပြောနောက်ကြည့် ဟူသောစကားကို သူ မေ့လျော့သွားခဲ့သည် ကိုး။

‘ရှင်... ကျွန်မကို ဘာအပြစ်တင်စရာရှိလို့ လဲ...’

လှပသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးမှ ပေါ်ထွက်လာသော ရန်လိုစကားတို့ကို သူ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်းမသိ...

‘ဗျာ...’

‘ရှုံးချင်ဟန်ဆောင်မနေနဲ့ ... အခုပဲ ကျွန်မနာမည်ကို ပြောသေးတယ်... ရှင်သိပ်မိုက်ရိုင်းတဲ့ လူ... တစ်လုံးချိုင့်... သက်သက် ဘဝင်ကိုင်နေတာ... ဟွန်း...’

သူက ပြူးတူးကြောင်တောင်ပင် ငေးကြည့်နေမိသည် ။ မိန်းမချောလေးက ဆူအောင့်ရန်တွေ့ ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားလေတော့ သူ့အသိစိတ်ကပါ မိန်းမဆချောလေးနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည် ။

‘ဖူးဖူးလေးဆိုတာ ပန်းဖူးဝေလွင် တဲ့ လား.. ဒင်းကလေးကိုး...’ ဟု စိတ်ထဲတွေးရင်း သူတို့လို ပုရိသအများ စု၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံနေရသော မိန်းမချောလေးပါလားဟု သိလိုက်ရပြန်တော့လည်း စိုးရိမ်မကင်းသလို ရင်ထဲ ‘ဒိန်းခနဲ’ ဖြစ်၍ နေလေသည် ။

‘ခွီး... မင်းတော့ ကျားရှေ့မှောက်ရက်လဲမိတော့တာပဲ’

‘ရုပ်ကလေးလှသလောက် စွာသားပဲ အဟဲ... ဒီလောက်စွာမယ်မှန်း မသိပါဘူး’

သူငယ်ချင်းများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသော်လည်း

သူကတော့ မလှုပ်မယှက်နဲ့ ငေးငိုင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ ။

သို့ရာတွင် ...

သူကငြိမ်သက်နေသော်လည်း နှလုံးသားက မငြိမ်သက်နိုင်ပဲ နှလုံးသားက မငြိမ်မသက်ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ခတ်လျက်ရှိချေပြီး သူ့နှလုံးသားကို ပုတ်ခတ်၍ နိုးသွားသူက ‘ပန်းဖူးဝေလွင်’ ပေတည်း။
